

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Корой Світлани Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого статті 7 Закону України „Про Державний бюджет України на 2024 рік“

Київ
20 листопада 2025 року
№ 214-3(II)/2025

Справа № 3-187/2025(383/25)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Городовенко Віктор Валентинович – головуючий,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович – доповідач,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Корой Світлани Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого статті 7 Закону України „Про Державний бюджет України на 2024 рік“ від 9 листопада 2023 року № 3460–IX (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., №№ 97–100, ст. 393).

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Корой С.М. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/383 від 2 жовтня 2025 року) визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), абзац п'ятий статті 7 Закону України

„Про Державний бюджет України на 2024 рік“ від 9 листопада 2023 року № 3460–IX (далі – Закон № 3460), яким встановлено з 1 січня 2024 року прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць для „працевдатних осіб, який застосовується для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 гривні“.

Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що абзац п’ятий статті 7 Закону № 3460 не відповідає частині першій статті 6, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частинам першій, п’ятій, шостій, сьомій статті 126, частинам першій, другій статті 131, підпункту 4 пункту 16¹ розділу XV „Перехідні положення“ Конституції України, оскільки порушує „гарантії незалежності суддів у частині належного матеріального забезпечення державою рівня суддівської винагороди й неможливості зменшення її розміру“, а також не відповідає принципу юридичної визначеності, „основу якого утворює ідея передбачуваності (очікуваності) суб’єктом відносин визначених правових наслідків“.

Корой С.М., обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності абзацу п’ятого статті 7 Закону № 3460, посилається на приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, Суду справедливості Європейського Союзу, приписи Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII та інших законів України, а також на судові рішення у її справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. Корой С.М. у 2008 році була обрана на посаду судді Одеського окружного адміністративного суду та зарахована до штату цього суду на посаду судді.

За період із 1 лютого 2024 року до 31 березня 2024 року їй нараховано і виплачено суддівську винагороду та допомогу на оздоровлення (лютий 2024 року) виходячи з розміру прожиткового мінімуму для працевдатних осіб,

який застосовують для визначення базового розміру посадового окладу судді, – 2102 грн.

Корой С.М., не погоджуючись із таким розрахунком сум суддівської винагороди та допомоги на оздоровлення, звернулася до адміністративного суду з позовом до Одеського окружного адміністративного суду та Державної судової адміністрації України за участю третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідачів, – Державної казначейської служби України, у якому просила:

- визнати протиправними дії Одеського окружного адміністративного суду щодо нарахування та виплати їй суддівської винагороди за період із 1 лютого 2024 року до 31 березня 2024 року та допомоги на оздоровлення в лютому 2024 року виходячи з розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб, який застосовують для визначення базового розміру посадового окладу судді, тобто 2102 грн;

- стягнути з Державної судової адміністрації України на її користь недонараховану та невикладену суддівську винагороду за період із 1 лютого 2024 року до 31 березня 2024 року та допомогу на оздоровлення в розмірі 118 064 грн 50 коп.

2.2. Миколаївський окружний адміністративний суд рішенням від 23 серпня 2024 року позов Корой С.М. задовольнив.

Одеський окружний адміністративний суд оскаржив це рішення в апеляційному порядку.

П'ятий апеляційний адміністративний суд постановою від 4 червня 2025 року апеляційну скаргу Одеського окружного адміністративного суду задовольнив, рішення Миколаївського окружного адміністративного суду від 23 серпня 2024 скасував, ухвалив нове судове рішення, яким у задоволенні позову Корой С.М. відмовив повністю. У резолютивній частині цієї постанови зазначено, що вона „набирає законної сили з дати її підписання суддями та може

бути оскаржена до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня отримання сторонами копії судового рішення“.

2.3. Корой С.М. оскаржила постанову суду апеляційної інстанції в касаційному порядку.

Суддя-доповідач Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 21 липня 2025 року повернув Корой С.М. касаційну скаргу на підставі пункту 4 частини п'ятої статті 332 Кодексу адміністративного судочинства України.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до статті 151¹ Конституції України Конституційний Суд України розв'язує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, зокрема, якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі встановленої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (пункт 1 частини першої статті 77).

3.2. На думку Корой С.М., остаточним судовим рішенням у її справі є постанова П'ятого апеляційного адміністративного суду від 4 червня 2025 року.

Однак з огляду на те, що постанова П'ятого апеляційного адміністративного суду від 4 червня 2025 року відповідно до частини першої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України підлягає касаційному оскарженню, про що зазначено в її резолютивній частині, то в розумінні пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ остаточним судовим рішенням у справі Корой С.М. має бути судове рішення, ухвалене в порядку касаційного перегляду.

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що Корой С.М. подала касаційну скаргу на вказану постанову суду апеляційної інстанції, яку суддя-доповідач Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 21 липня 2025 року повернув, оскільки в касаційній скарзі не викладено підстав для оскарження судового рішення в касаційному порядку, та зазначив у мотивувальній частині, що „повернення Верховним Судом касаційної скарги та надання заявнику права в межах розумних строків та при дотриманні всіх інших вимог процесуального закону на повторне звернення до Верховного Суду з такою скаргою, не є обмеженням доступу до суду (зокрема, що гарантовано пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України), та забезпечує практичну можливість реалізації права особи на суд у формі касаційного оскарження судового рішення учасником справи“, а в резолютивній – що „повернення касаційної скарги не позбавляє права повторного звернення до адміністративного суду в порядку, встановленому законом“.

Корой С.М. не усунула недоліків касаційної скарги і не звернулася повторно до Верховного Суду з касаційною скаргою, отже, у її справі немає судового рішення, ухваленого в порядку касаційного перегляду. Наведене дає підстави для висновку, що суб'єкт права на конституційну скаргу не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту.

Отже, конституційна скарга Корой С.М. не відповідає вимогам пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі

згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Корой Світлани Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу п'ятого статті 7 Закону України „Про Державний бюджет України на 2024 рік“ від 9 листопада 2023 року № 3460–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**